

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 października 2021 rok Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w punkcie 1. zasądził od A. Z. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 9.700 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 października 2019 roku do dnia zapłaty, zaś w punkcie 2. zasądził od A. Z. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 1.417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenia, że w dniu 30 stycznia 2019 roku między pozwaną A. Z. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. została zawarta umowa najmu generatora częstotliwości o numerze (...). Na podstawie powyższej umowy pozwana wynajęła – urządzenie medyczne- generator częstotliwości o wartości 9.700 złotych. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, a koszt jego wynajmu wynosił 600 złotych.

Zgodnie z punktem 5 umowy klient oświadczył, że przyjmuje na siebie odpowiedzialność za wynajęty sprzęt na zasadach i warunkach szczegółowo określonych w Ogólnych Warunkach Najmu stanowiących integralną część tej umowy.

Jako zabezpieczenie przedmiotu najmu najemca był zobowiązany w terminie 7 dni od daty podpisania umowy najmu uiścić kaucję w wysokości 2.000 złotych (punkt 6 umowy).

W przypadku uszkodzenia, zniszczenia lub utraty sprzętu klient mógł z tego tytułu ponieść wobec (...) Sp. z o.o. odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadach i w zakresie szczegółowo przedstawionym w Ogólnych Warunkach Najmu, które stanowiły integralną część tej umowy (punkt 7 umowy).

Jeżeli po rozwiązaniu umowy lub na informację od wynajmującego, zwrot wynajmowanego sprzętu by nie nastąpił w uzgodnionym przez strony terminie, za każdą kolejną dobę zostałyby naliczone dodatkowa opłata w wysokości podwójnej opłaty miesięcznej, gdy klient nie zwróci sprzętu w ustalonym terminie. (...) Sp. z o.o. zastrzegła możliwość podjęcia wszelkich prawnie dopuszczalnych kroków zmierzających do jego odzyskania, w tym zgłoszenia właściwym organom podejrzenia popełnienia wykroczenia lub przestępstwa (punkt 8 umowy).

A. Z. oświadczyła, że przed zawarciem umowy przedstawiono jej projekt niniejszej umowy oraz dokument „Ogólne Warunki Najmu”. Zapoznała się z treścią obu tych dokumentów, a zawarte tam postanowienia są jasne i zrozumiałe. Oświadczyła, że jest jej wiadome, że „Ogólne Warunki Najmu” stanowią integralną część niniejszej umowy i mają zastosowanie do zawieranej umowy (punkt 10a umowy).

Zgodnie z § 1 Ogólnych Warunków Najmu wynajmujący oddawał w najem najemcy wymienione w dokumencie Umowa Najmu urządzenie wraz z osprzętem i wyposażeniem dodatkowym.

Wraz z rozwiązaniem umowy najmu najemca zobowiązywał się niezwłocznie zwrócić przedmiot najmu wynajmującemu. Jeżeli zwrot przedmiotu najmu miał odbywać się w innym miejscu lub formie niż w momencie jego pobrania przez najemcę, najemca zobowiązany jest uprzednio uzgodnić pisemnie z wynajmującym formę i termin zwrotu przedmiotu najmu.

W przypadku utraty, w tym zagubienia lub kradzieży przedmiotu najmu, najemca mógł ponieść wobec wynajmującego odpowiedzialność odszkodowawczą za szkody doznane przez wynajmującego z tego tytułu. Najemca mógł odpowiadać za szkody wynajmującego na zasadach określonych przepisami prawa, w szczególności art. 471 kodeksu cywilnego (zgodnie z którym najemca może być obowiązany do naprawienia szkody, chyba że szkoda jest następstwem okoliczności, za które najemca odpowiedzialności nie ponosi). Za zgodą najemcy, na poczet pokrycia swoich szkód, wynajmujący mógł zaliczyć (potrącić) kaucję uiszczoną przez najemcę. Wynajmujący mógł dochodzić od najemcy zapłaty tej wartości przedmiotu najmu, która nie nalazła pokrycia w kaucji (§ 4 ust. 3 Ogólnych Warunków Najmu).

Po dokonaniu ustaleń z powodem co do sposobu zwrotu urządzenia, pozwana w dniu 1 kwietnia 2019 roku zleciła doręczenie urządzenia za pośrednictwem firmy kurierskiej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Przesyłka nie dotarła do powoda.

W dniu 9 kwietnia 2019 roku pozwana wysłała wiadomość do powoda z pytaniem, czy otrzymał przesyłkę.

W dniu 12 kwietnia 2019 roku powód zwrócił pozwanej kaucję w wysokości 2.000 złotych.

W odpowiedzi na zapytanie co do braku doręczenia przesyłki pozwana otrzymała od firmy kurierskiej (...) Sp. z o.o. w informację, że przesyłka została doręczona prawidłowo.

W dniu 28 sierpnia 2019 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 600 złotych, której przedmiotem była opłata za czynsz w związku z wynajęciem sprzętu.

Pismem, datowanym na dzień 1 października 2019 roku, powód wezwał pozwaną do niezwłocznego uregulowania należności w kwocie 13.900 złotych. Na powyższą sumę składała się należność za utracony sprzęt w kwocie 9.700 złotych oraz kwota 4.200 złotych z tytułu zysku utraconego wobec braku możliwości wynajęcia tego urządzenia innemu podmiotowi. Ww. należność należy uregulować w nieprzekraczalnym terminie do dnia 9 października 2019 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Powód zaproponował wspólne pozwanie firmy kurierskiej o ile pozwana podpisałaby oświadczenie, że po wygranej sprawie zwróci powodowi wszelkie koszty postępowania. Po umówieniu wizyty u notariusza okazało się, iż A. Z. ma podpisać oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 30.000 złotych. Pozwana odmówiła podpisania tak sformułowanego oświadczenia.

Powód prowadzi działalność związaną z medycyną naturalną. Pozwana przyjechała na wizytę do lekarza naturopaty na zabieg i ostatecznie wypożyczyła generator częstotliwości – którego powodowa spółka jest producentem. Urządzenie zostało wydane tego samego dnia. Tego dnia również zostało przeprowadzone szkolenie. Pozwana nie miała żadnych pytań co do umowy, omawiano wspólnie ogólne warunki najmu, które były załącznikiem. Urządzenie było nowe. Po pewnym czasie pozwana powiedziała, że musi zwrócić urządzenie aby wyjechać do Anglii opiekować się siostrą. Powód wyjątkowo zgodził się aby urządzenie zwrócono kurierem. Wcześniej prosił aby dowieszenie było osobiste, bo sprawdzano wówczas to urządzenie na oscyloskopie. Gdy przesyłka jest doręczana kurierem to nagrywa się proces otwierania paczki i sprawdzania stanu urządzenia. Powód nie miał wpływu na wybór kuriera. Sugerował tylko żeby ubezpieczyć przesyłkę. Powód nie kontrolował przebiegu doręczania przesyłki. Do dnia dzisiejszego powód nie otrzymał paczki. Budynek jest otoczony niskim murkiem. Nie ma żadnego monitoringu, nie ma również ochrony. Powód nie otrzymał żadnej informacji od kuriera o planowanym terminie doręczenia. Powód zwrócił kaucję ze względu czysto ludzkich bo wiedział, że pozwana musi opiekować się siostrą.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Dokumenty przedłożone do akt sprawy nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, ich prawdziwość i wiarygodność nie budziły także wątpliwości Sądu. Odnosząc się do zeznań złożonych przez powoda i pozwaną należy stwierdzić, iż co do zasady były one spójne. Strony nie kwestionowały wypowiedzenia umowy ani zwrotu wynajmowanego sprzętu za pośrednictwem firmy kurierskiej (...). Spornym było natomiast otrzymanie bądź nieotrzymanie sprzętu przez powoda..

W tym zakresie kluczowe znaczenie ma dowód z zeznań członka zarządu powoda, który oświadczył, że z jego informacji wynika, że kurier miał przesyłkę oraz że przerzucił ją przez płot. W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia przesyłki co miało istotne znaczenie dla oceny praw i obowiązków stron zarówno umowy najmu jak i umowy przewozu, która została zawarta przez pozwaną z firmą kurierską. Powód nie dostał żadnej informacji od kuriera kiedy będzie na miejscu doręczenia.

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Istotą umowy najmu jest obciążenie prawa własności rzeczy na rzecz danej osoby, w zamian za stosowne, ekwiwalentne świadczenie. W praktyce obciążenie takie prowadzi z jednej strony do korzystania z tej rzeczy przez osobę nie będącą jej właścicielem (najemcą); jednocześnie właściciel uzyskuje korzyść majątkową z tytułu powyższego obciążenia prawa własności.

Jak stanowi art. 675 § 1 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym; jednakże nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania.

Zakończenie umowy najmu skutkuje obowiązkiem zwrotu przedmiotu najmu w stanie niepogorszonym, za wyjątkiem zużycia tego przedmiotu w toku prawidłowego używania (tzn. zgodnego ze standardem lub umową). Na podstawie powołanego przepisu przyjmuje się, że do obowiązków najemcy należy także piecza nad przedmiotem najmu. Najemca powinien zatem z należytą starannością zabezpieczyć wynajętą rzecz przed uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą, w tym także kradzieżą.

Podstawą dochodzenia przez wynajmującego odszkodowania jest przepis art. 471 k.c.. Taka podstawa odpowiedzialności najemcy została wpisana do § 4 Ogólnych Warunków Najmu.

Przepis tego artykułu stanowi, że strona, która nie wykonuje zawartej umowy lub wykonuje ją nienależycie, zobowiązana jest do naprawienia szkody spowodowanej takim zachowaniem.

Przepis ten wprowadza przy tym korzystne dla wynajmującego domniemanie - wynika z niego mianowicie założenie, że najemca jest odpowiedzialny za niedołożenie należytej staranności przy zabezpieczeniu wypożyczonego sprzętu.

W sprawie - co jest poza sporem - występuje kilka więzi zobowiązaniowych, łączących podmioty sporu, a także przewoźnika - który mimo powiadomienia go o toczącym się postępowaniu zrezygnował z udziału w nim w charakterze interwenienta ubocznego (k.131). Niewątpliwie podstawowym stosunkiem prawnym jest umowa najmu urzędzenia zawarta pomiędzy powodem a pozwaną.

W ramach jej wykonania A. Z. zawarła drugą umowę - umowę przewozu- z firmą kurierską (była w niej nadawcą). Istnieją w sprawie zatem 3 stosunki prawne. Dokumentacyjnym wyrazem zawarcia tej umowy był faktura z dnia 1 kwietnia 2019 roku, w której określono elementy przedmiotowo istotne, t.j. przedmiot przewozu, adres odbiorcy i wysokość wynagrodzenia.

Treść art. 774 kc - zawierającego definicję umowy przewozu- przewiduje, iż przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem m.in. rzeczy. Kontrahentem przewoźnika w umowie przewozu jest nadawca (wysyłający przesyłkę). To między tymi podmiotami powstaje więc obligacyjna. Potwierdza to treść art. 788 kc regulująca zasady ustalania ewentualnego odszkodowania.

W niniejszej sprawie powód nie może zatem dochodzić żadnych roszczeń od firmy kurierskiej.

Z treści art. 65 ustawy z dnia 15 listopada 1984 prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2020 poz. 208) wynika, że przewoźnik ponosi odpowiedzialność za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstałe od przyjęcia jej do przewozu aż do jej wydania oraz za opóźnienie w przewozie przesyłki.. Przewoźnik nie ponosi powyższej odpowiedzialności jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie albo opóźnienie w przewozie przesyłki powstały z przyczyn występujących po stronie nadawcy lub odbiorcy, nie wywołanych winą przewoźnika, z właściwości towaru albo wskutek siły wyższej. Dowód, że szkoda lub przekroczenie terminu przewozu przesyłki wynikło z jednej z wymienionych okoliczności, ciąży na przewoźniku.

Przewoźnik jest zwolniony od odpowiedzialności określonej w ust. 1, jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstały co najmniej z jednej z następujących przyczyn:

- 1) nadania pod nazwą niezgodną z rzeczywistością, nieściśłą lub niedostateczną rzeczy wyłączonych z przewozu lub przyjmowanych do przewozu na warunkach szczególnych albo niezachowania przez nadawcę tych warunków;
- 2) braku, niedostateczności lub wadliwości opakowania rzeczy, narażonych w tych warunkach na szkodę wskutek ich naturalnych właściwości;
- 3) szczególnej podatności rzeczy na szkodę wskutek wad lub naturalnych właściwości;
- 4) ładowania, rozmieszczenia lub wyładowywania rzeczy przez nadawcę lub odbiorcę;
- 5) przewozu przesyłek, które zgodnie z przepisami lub umową powinny być dozorowane, jeżeli szkoda wynikła z przyczyn, którym miał zapobiec dozorca.

Jeżeli przewoźnik na podstawie okoliczności danego wypadku wykaże, że utrata, ubytek lub uszkodzenie mogły powstać wskutek co najmniej jednej z w.w. przyczyn domniemywa się, że szkoda z nich wynikła.

Jednocześnie zgodnie z art. 474 k.c. dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. W niniejszej sprawie zobowiązanie zwrotu sprzętu stronie powodowej, jakie ciążyło na pozwanej na podstawie umowy najmu, zleciła ona przedsiębiorstwu przewozowemu.

Dłużnik co do zasady nie jest zobowiązany do osobistego świadczenia na rzecz wierzyciela. Może więc posłużyć się przy wykonaniu zobowiązania w całości lub części osobami trzecimi. Ryzyko posługiwania się przez dłużnika osobą trzecią w wykonywaniu zobowiązania i ewentualne skutki dokonania niewłaściwego wyboru (np. osoby niemającej odpowiednich umiejętności do wykonania zobowiązania) powinny obciążyć dłużnika. Przyjęcie odpowiedzialności według zasady odmiennej powodowałoby, że wierzyciel byłby narażony na proces z osobami trzecimi, z którymi nie łączył go żaden stosunek prawny lub towarzyski. Oznacza to, że odpowiada niezależnie od tego, czy sam ponosi jakąkolwiek winę w niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu zobowiązania (np. czy osoba trzecia, która wykonywała zobowiązanie, zastosowała się prawidłowo do jego wskazówek lub poleceń), lub tego, czy powierzył wykonanie zobowiązania osobie profesjonalnie do tego przygotowanej. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 lutego 2018 r., I ACa 739/17, LEX nr 2683356)

W ocenie Sąd – wbrew stanowisku pozwanej- art. 429 kc nie ma zastosowania.

Dotyczy on wykonywania zobowiązania osobistego dłużnika. Zobowiązania które jest przedmiotem umowy podstawowej, która została zawarta z dłużnikiem jako podmiotem który miał wykonać dane zobowiązanie z uwagi na swoje przymioty osobiste, umiejętności zawodowe, wiedzę, zdolności organizacyjne czy posiadane specjalistyczne przedsiębiorstwo. W niniejszej sprawie podstawowym stosunkiem prawnym była umowa najmu, a jedynie zwrot przedmiotu najmu odbył się przez firmę kurierska. Powstał zatem nowy stosunek prawny oderwany od podstawowego stosunku prawnego.

W niniejszej sprawie istotne znaczenie ma to, czy przesyłka w ogóle została doręczona powodowi.

W sprawie brak jest dowodu doręczenia przesyłki. Jedyna informacja o tym fakcie wynika z odpowiedzi na zapytanie powódki. A. Z. została pouczona wówczas o przysługujących jej uprawnieniach (odwołaniu i reklamacji). Pozwana nie przedstawiła dowodu, iż skorzystała z tych uprawnień.

Nic nie wskazuje zatem, że przesyłka została doręczona prawidłowo, a co za tym idzie to właśnie na pozwanej spoczywa odpowiedzialność za niezwrócenie wynajmowanego sprzętu.

Pozwana nie tylko została zapoznana z ww. Ogólnymi Warunkami Najmu, ale i na mocy punktu 5 i 7 ramowej umowy najmu została obciążona odpowiedzialnością za wynajęty sprzęt, a w przypadku jego utraty odpowiedzialnością odszkodowawczą.

Pomimo tego pozwana nie uczyniła nic aby wdać się w spór z przewoźnikiem. Nie złożyła nawet reklamacji (przynajmniej w aktach brak jest dowodu na zainicjowanie takiego postępowania).

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy zasądził od A. Z. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 9.700 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 października 2019 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd I Instancji orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zasądzając zgodnie z żądaniem powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 10 października 2020 roku do dnia zapłaty. Bowiernie zgodnie z wezwaniem do zapłaty płatność powinna nastąpić do dnia 9 października, a więc od dnia następnego winny zostać naliczone odsetki.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Strona powodowa poniosła następujące koszty: 500 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 złotych tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 1.800 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Sąd zasądził zwrot powodowi tych kosztów od pozwanej jako strony przegrywającej proces.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, która zaskarżyła go w całości.

Skarżąca zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 474 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie, polegające na tym, że Sąd błędnie uznał, że stan faktyczny sprawy odpowiada hipotezie art. 474 k.c. w zw. z art. 471 k.c., co doprowadziło do błędnego przypisania pozwanej odpowiedzialności za niedostarczenie przez firmę kurierską przesyłki najmowanego urządzenia na zasadzie ryzyka, podczas gdy nie wystąpiły przesłanki warunkujące zastosowania art. 474 k.c. w szczególności przesłanka braku wpływu powódki na wykonanie świadczenia, wobec bezspornego faktu, iż decyzję o zwrocie urządzenia poprzez firmę kurierską podjęła powódka;

- art. 474 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą zastosowaniem tego przepisu, wskutek pominięcia w wykładni celu tej normy prawnej, jakim jest zwiększenie ochrony wierzyciela, wyłącznie w sytuacji, gdy wierzyciel nie ma wpływu na sposób spełnienia świadczenia;

- art. 353¹ k.c. w zw. z art. 5 k.c. (z ostrożności procesowej) poprzez ich niezastosowanie do stanu faktycznego przedmiotowego postępowania pomimo tego, że działanie powódki jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego wobec czego nie powinno korzystać z ochrony, w sytuacji w której roszczenie będące przedmiotem niniejszego postępowania wynika z okoliczności na które miała decydujący wpływ sama powódka.

II. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 §1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 217 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego wyrażającą się w zaniechaniu dokonania wszechstronnej oceny całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, a nadto na bezkrytycznym daniu wiary pozwanej, co skutkowało błędnym ustaleniem lub pominięciem następujących faktów:

a) Sąd błędnie ustalił, że pozwana nie angażowała się w procesie reklamacji, nie pomagała powódce w procedurze mającej na celu pociągnięcie do odpowiedzialności przewoźnika, pomimo tego, że w materiale dowodowym znajduje się korespondencja reklamacyjna, a fakt czynnego działania w procedurze mającej na celu potwierdziły obie strony;

b) Sąd błędnie ustalił, że pozwana nie pomagała powódce w procedurze mającej pociągnięcie do odpowiedzialności przewoźnika w tym, że pozwana bez powodu odmówiła podpisania oświadczenia o poddaniu się egzekucji w formie aktu notarialnego;

c) Sąd niezasadnie pominął przyczyny odmowy podpisania tego oświadczenia, pomimo tego, że było ono formą wymuszenia oraz co do zasady i co do kwoty nieadekwatne do wartości urządzenia oraz groźne dla pozwanej, gdyż stanowiło nałożenie na nią obowiązku zapłaty kwoty 29000zł, bez względu na wynik sporu pomiędzy powódką a firmą (...);

d) Sąd nie wziął pod uwagę znaczenia różnego statusu stron, powodującego obowiązek powódki poinformowania o ryzyku związanym ze zmianą sposobu zwrotu urządzenia;

e) - naruszenie art. 328 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie na jakiej podstawie Sąd w ogóle nie odniósł się do faktu podjęcia przez powódkę decyzji o zmianie zasad zwrotu urządzenia, pomimo tego, że jest to kluczowe zagadnienie dla zastosowania normy 474 k.c. oraz uzasadnia wniosek, że podejmując decyzję o zwrocie urządzenia przez firmę kurierską, wobec niepoinformowania pozwanej o ryzyku z tym związanym, powódka jako przedsiębiorca, profesjonalista o powyższym mierniku należytej staranności przyjęła na siebie ryzyko związane ze sposobem zwrotu.

Skarżąca w oparciu o powyższe zarzuty wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów sądowych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżanego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia wraz z przekazaniem Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach.

Powód w odpowiedzi na apelację wnosił o jej oddalenie, nie zawarł w niej wniosku o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, to zaś determinuje konieczność zastosowania określonych dla tego rodzaju spraw regulacji szczególnych, zwłaszcza dyspozycji przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c., zgodnie, z którym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 11 i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55).

Na wstępie należy wskazać, iż ustalenia faktyczne Sądu I instancji, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie budzą żadnych wątpliwości. Stąd te ustalenia, jak i poczynione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wywody prawne Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Apelujący w ramach zarzutów środka zaskarżenia, odwoływał się zarówno do zarzutów prawa materialnego jak i prawa procesowego. Należyte rozpoznanie apelacji wymaga odniesienia się w pierwszej kolejności do zarzutów wywodzonych z przepisów prawa procesowego. Jest bowiem zrozumiałe, że oceny zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego można dokonać dopiero wówczas, gdy stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, został prawidłowo ustalony (vide przykładowo: uzasadnienie wyroku SN z 18 kwietnia 2007 r. V CSK 55/07, OSNC-ZD 2008, z. 1, poz. 24; teza z uzasadnienia wyroku SN z 20 kwietnia 2004 r. V CK 92/04, Lex 194083).

Przewidziane w art. 233 k.p.c. ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r., III AUa 620/12, publ. LEX nr 1216345). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Uznać zatem należy, że jeżeli Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym – a tak było w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12). Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Niezasadne są zarzuty naruszenia art. 233 §1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 217 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego wyrażającą się w zaniechaniu dokonania wszechstronnej oceny całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że pozwana nie była zaangażowana w proces reklamacyjny przesyłki, bowiem w aktach spawy znajduje się tylko jedno pismo firmy kurierskiej (...), kierowane do pozwanej, w którym to piśmie pozwana została pouczona o procedurze reklamacyjnej. W aktach spawy brak jest dowodu na okoliczność przeprowadzenia tej procedury odwoławczej i jej wyników. Dlatego też uprawnione są ustalenia Sądu I instancji o niezaangażowaniu pozwanej w proces reklamacyjny. Trzeba wskazać, że przecież to pozwana zawierała umowę z firmą kurierską i ona była uprawniona do podejmowania działań reklamacyjnych, zaś w aktach sprawy brak jest dowodu na podjęcie dalszych kroków przeciwko firmie kurierskiej w celu odzyskania przesyłki lub uzyskania odszkodowania.

Podnoszona przez pozwaną okoliczność, że Sąd I instancji nie nadał właściwego znaczenia odmowie podpisania oświadczenia o poddaniu się egzekucji w formie aktu notarialnego i Sąd niezasadnie pominął przyczyny odmowy podpisania tego oświadczenia, należy wskazać, że powyższa okoliczność nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia spawy, bowiem są to zdarzenia, które zaistniały po zaginięciu przesyłki i miały powodowi umożliwić odzyskanie utraconego sprzętu lub odszkodowania. Jednakże należy zaznaczyć, że ma rację pozwana, że powódka w sposób nadmierny chciała obciążyć finansowo pozwaną odpowiedzialnością za niezwrócenie urządzenia.

Również należy się odnieść do zarzutu wadliwości uzasadnienia Sadu I instancji czyli naruszenia art. 328 k.p.c.. Naruszenie to wtedy tylko może mieć istotny wpływ na wynik sprawy, jeśli braki lub inna wadliwość uzasadnienia zaskarżonego wyroku uniemożliwiają Sądowi II instancji dokonanie kontroli instancyjnej (por. wyrok SN z dnia 06.08.2015 V CSK 671/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 lipca 2015 r. VI ACa 1112/14 – legalis). Obecnie w orzecznictwie dominuje stanowisko, że obraza art. 328 § 2 k.p.c. może być zarzucana w apelacji lub skardze kasacyjnej tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. wtedy gdy wady uzasadnienia uniemożliwiają dokonanie kontroli instancyjnej lub kasacyjnej (por. np. wyr. SN: z 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, niepubl.; z 14 listopada 2000 r., V CKN 1211/00, niepubl.; z 18 lutego 2005 r., V CK 469/04, LexPolonica nr 1631507, MoP 2009, nr 9, s. 501). Powołany przepis określa bowiem elementy, jakie powinno zawierać uzasadnienie wyroku, a jego naruszenie może polegać na braku w uzasadnieniu któregoś z tych elementów. Zarzut jego naruszenia może stać się zasadniczo wówczas przedmiotem skutecznej apelacji, jeżeli treść uzasadnienia dotknięta jest tak kardynalnymi brakami, że nie pozwala na dokonanie weryfikacji innych zarzutów apelacji oraz zastosowania przez sąd drugiej instancji prawa materialnego. Zwykle sprowadza się to do konkluzji, że z uzasadnienia sądu nie wynika, jaki w istocie stan faktyczny został ustalony [M. M., Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo, W. K., wyd. 3, W. 2016, komentarz do art.

368]. O tego typu wadach nie mogło być mowy w przedmiotowym przypadku, bowiem uzasadnienie Sądu Rejonowego poddaje się kontroli instancyjnej zawiera wszystkie niezbędne elementy. Należy wskazać, że Sąd Rejonowy w kwestii podjęcia przez powódkę decyzji o zmianie zasad zwrotu urządzenia się wypowiedział i wskazał, że powód wyjątkowo zgodził się na prośbę pozwanej aby urządzenie zwrócono kurierem. Dlatego też powyższy zarzut należało uznać za niezasadny.

Przechodząc do zarzutów naruszenia prawa materialnego tj. art. 474 k.c. w zw. z art. 471 k.c. należy wskazać, że były one również niezasadne. Stosownie do art. 474 k.c. dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Rację ma Sąd I instancji, że na pozwanej ciążył obowiązek zwrotu sprzętu zgodnie z umową. Nieuprawnione są wywody pozwanej, że na skutek wyrażenia zgody przez powódkę pozwanej na zwrot sprzętu kurierem, to powódka podjęła decyzję o zwrocie sprzętu kurierem. Dokonując analizy korespondencji pomiędzy stronami należy podnieść, że to pozwana wystąpiła do powódki z pytaniem czy wobec nieprzewidzianej sytuacji rodzinnej (ciężka choroba siostry i wylot do niej), czy może wypożyczone urządzenie odesłać kurierem. Na tak postawione pytanie powódka udzieliła odpowiedzi, że tak, proszę dokonać zwrotu zabezpieczoną przesyłką kurierską. Z treści tych wiadomości nie wynika, że powódka sama zmieniła zasady zwrotu urządzenia i ona zadecydowała o zwrocie przesyłki kurierem, dała pozwanej taką możliwość na jej prośbę. Tak więc należy wskazać, że pozwanej powódka umożliwiła tylko zwrot urządzenia kurierem, ze względu na jej sytuację rodzinną, co oznacza, że pozwana mogła dokonać wyboru sposobu zwrotu i zwrócić urządzenie osobiście. Stosownie do art. 65 § 1 k.c. oświadczenia woli należy tłumaczyć stosownie do okoliczności, w których zostały złożone (tzw. kontekst sytuacyjny). Uwzględnić należy zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, pozostające w związku z towarzyszącymi okolicznościami (kontekstem), w jakich dochodzi do złożenia oświadczenia woli. Biorąc pod uwagę okoliczności w jakich doszło do wyrażenia zgody na ewentualny zwrot urządzenia przez pozwaną kurierem należy wskazać, że powódka nie miała zamiaru zmieniać sposobu zwrotu urządzenia, tylko z czysto życiowych względów wyraziła zgodę na ewentualny zwrot urządzenia kurierem, nie było po stronie powódki rzeczywistej woli co do zmiany sposobu zwrotu urządzenia, dlatego też nie ma żadnego znaczenia okoliczność, że pozwana jest konsumentem. Z całą pewnością pozwana jako konsument nie może uwolnić się od odpowiedzialności za osoby, które wybrała do wykonania zobowiązania, bowiem pozwana mogła świadczyć osobiście i mogła nie świadczyć osobiście, zaś decydując się na zwrot nieosobisty sama dokonała wyboru firmy kurierskiej za pomocą, której miała wykonać zobowiązanie. Powódka wyrażając zgodę na zwrot urządzenia przez firmę kurierską nie narzuciła jednostronnie pozwanej sposobu wykonania zobowiązania tylko umożliwiła jej nie osobisty zwrot urządzenia.

Trzeba podnieść, że dłużnik co do zasady nie jest zobowiązany do osobistego świadczenia na rzecz wierzyciela. Może więc posłużyć się przy wykonaniu zobowiązania w całości lub części osobami trzecimi. Ryzyko posługiwania się przez dłużnika osobą trzecią w wykonywaniu zobowiązania i ewentualne skutki dokonania niewłaściwego wyboru (np. osoby niemającej odpowiednich umiejętności do wykonania zobowiązania) powinny obciążyć dłużnika stosownie do art. 474 k.c.

Sąd Okręgowy nie mógł również uznać za zasadny podniesiony przez apelującą zarzut naruszenia art.353¹ k.c. w zw. z art. 5 k.c. Przepis art. 5 k.c. stanowi, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Reguły stosowania art. 5 przez osoby stosujące prawo nakazują zachowanie szczególnej ostrożności. Organ (sąd), uznając sprzeczność żądania osoby powołującej się na prawo podmiotowe z zasadami współżycia społecznego czy też społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa, powinien w każdym wypadku ustalić, która konkretnie zasada została naruszona i dlaczego. Przez odwoływanie się do klauzul generalnych przewidzianych w art. 5 nie można podważać pośrednio mocy obowiązującej przepisów prawa. Taka praktyka mogłaby prowadzić do naruszenia zasady praworządności w demokratycznym państwie prawnym, a w życiu gospodarczym - do podważenia pewności obrotu, która w gospodarce rynkowej ma szczególne znaczenie [C. J. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. II, komentarz do art. 5 k.c.]. Mając na względzie powyższe, zarzut pozwanej jakoby strona powodowa w przedmiotowym stanie faktycznym uczyniła ze

swojego prawa użytek, który jest sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa oraz zasadami współżycia społecznego nie mógł się ostać. Stosownie do art. 675 § 1 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym. Powódka na prośbę pozwanej, z uwagi na jej sytuację rodzinną wyraziła zgodę na zwrot wynajętego urządzenia przesyłką kurierską i skoro urządzenie nie zostało zwrócone przez pozwaną i powódka poniosła szkodę (utraciła urządzenie) to może żądać naprawienia szkody jaką poniosła .

Mając na względzie powyższe okoliczności stwierdzić należy, że postawione w apelacji zarzuty nie znajdują uzasadnionych podstaw, zaś rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest w całości prawidłowe i znajduje oparcie w obowiązujących przepisach. Apelacja podlegała oddaleniu jako niezasadna na podstawie art. 385 k.p.c.